

Spomini na neprijetne počitnice

Bilo je leta 1970. Ravno sem končal drugi razred glavne šole v Pliberku in se neizmerno veselil poletnih počitnic. Prvič v svojem življenju naj bi se ločil od družine in šel sam v počitniški dom v Ledince blizu Baškega jezera. To so bile posebne počitnice, namenjene prav za otroke iz revnejših družin in za takšne, kot sem bil tedaj jaz. Za fanta z dvanajstimi leti sem bil namreč prav majhen in slaboten, zato so me poslali v mladinski dom, kjer naj bi se družil z drugimi in se tudi malo zredil.

Ko je napočil dan odhoda, sem imel kar neprijeten občutek v želodcu, seveda me je bilo tudi strah pred tujim in neznanim. Mama me je spremljala do avtobusne postaje, kjer me je čakala gospa s socialnega urada za varstvo mladine.

Peljala sva se najprej z avtobusom in nato z vlakom do počitniškega doma, kjer so me čakali štirje tedni, ki jih nisem pozabil vse do danes.

A mislite, da mi je bilo prijetno? Nikakor! Že sama stavba me je vznemirila, saj so ogromni kamniti zidovi z nešteti okni ustvarili v meni občutje tesnobe in izgubljenosti. Res, prav zapuščenega in izgubljenega sem se počutil vse štiri tedne. Najraje bi jokal in se vrnil domov,

a kaj takega takrat ni bilo dopuščeno. Človek je moral sam prebroditi težave, ne da bi svoje občutke preveč kazal navzven. Z domačimi ves čas nisem imel stikov, razen da smo smeli dvakrat pisati domov. Pa še tisto pismo so cenzurirali. Ko sem v pismu omenil, da mi ni preveč všeč, me je vzgojiteljica

precej strogo opomnila in mi svetovala, naj pišem bolj prijazno. Zame so se dnevi vleкли kot žvečilni gumi – ni jih bilo ne konca ne kraja. Po kosilu smo morali za dve uri v postelje – in to vsak dan! Seveda nisem mogel zaspiti, saj tega nisem bil navajen. Doma smo šli zgodaj spat in smo zgodaj tudi vstajali.

Kako počasi so minevale minute! Ker nisem zaspal, sem opazoval potovanje Sonca po zidu, kjer so sončni žarki risali napredovanje časa. In še nekaj sem počenjal vsak dan. Štel sem dneve do vrnitve. Kako mi je bilo dolgčas! Tudi otroci niso bili prijazni do mene, nasprotno, imeli so me za „auslenderja“ – za tujca –, ker imamo Podjunčani pač zelo izrazit „rrr“. Tako je moj „Bitte ein Brot“ zvenel kot „Brrrot“. Mislili so, da sem Jugoslovan. Seveda ni imel nihče pojma, da na Koroškem živijo tudi slovensko govoreči prebivalci.

Kaj vse smo počeli v teh štirih tednih, niti ne vem več natančno. Enega dogodka pa se še zelo dobro spomnim. Bila je že tretja nedelja mojih „počitnic“ in moje razpoloženje se je iz dneva v dan izboljševalo, saj se je kmalu obetal odhod v ljubljeno domačo hišo. Tisto nedeljo je bila namreč dirka za formulo ena in prav na ta dan se je smrtno ponesrečil avstrijski heroj Jochen Rindt, ki smo ga seveda vsi poznali. Minil je še zadnji teden in ves srečen sem se vrnil domov, kjer sem potem res užival počitnice brez prisilnega opoldanskega počitka v postelji.